

GLAS

sv. Martina

DECEMBER 2020

Javni obisk
svetega
Miklavža

OBISK
MARIJE
ROMANJE
PO DRUŽINAH

ODPOVEDANCI

**KRALJEVSKA
AKCIJA**

Na vse tri svete večere
(24. decembra,
31. decembra, 5. januarja)
naj se družina zbere
k skupni molitvi
ter pokadi in pokropi
prostore svojega doma.

„Sveta noč, blažena noč!“

V decembrskih dneh mi misli pogosto odtavajo nazaj v mladostne dni v mojo rodno vas. Zajame me topel občutek. Spomnim se na božične dni, ko smo skupaj s starši, starimi starši, sestro in teto skupaj ob jaslicah pričakovali rojstvo našega Odrešenika. Najlepše opravilo svetega večera se mi je zdelo kropljenje in kajenje našega doma.

Na sveti večer se mi je zdelo, da zvonovi pojejo Ave Marijo tako blago, kot bi hoteli sporočiti, da se v tej noči dogaja nekaj posebnega. Po vasi in v naših srcih se je naselil mir, kot ga ne doživljamo noben večer v letu. Nekaj svetega je leglo na naše medsebojne odnose. Višek pa je lepota svetega večera doseгла, ko smo se premraženi zbrali k polnočnici. Ko se je s kora oglasila »Sveta noč, blažena noč ...«, se mi je zdelo, kot da Jezus prav zame prihaja v ta mrzel večer.

Že sama beseda blaženost pomeni biti v stanju popolne sreče. In ta sreča je največja takrat, ko smo blizu Gospodu. In ni čudno, da prav najlepša in najbolj znana božična pesem opeva našo srečo ob osebnem srečanju z živim Bogom.

Tega srečanja v letošnji sveti noči želimo vsem župljanom in ljudem dobre volje,

župnik Andrej, kaplan Anže in sodelavci

Mihaela Zakelj Ogrin: Sveta družina, žgana glina

Nedolžni

Peta božja zapoved »Ne ubijaj!« je jasna: varuje življenje od spočetja do zadnjega diha. Vsak je v Božjih očeh enkrat, zaželen, ljubljen – ustvarjen za večno življenje. Nihče nima pravice odločati, kdaj se konča katekroli človeško življenje. O tem lahko odloča le Tisti, ki ga daje. Tu se že tisočletja odvija krvava bitka med dobrim in zlim. Kri nedolžnih se ni ustavila, ko je dal Herod pomoriti betlehemske dečke, da bi z njimi vred umoril tudi Jezusa, preliha se še danes.

Bolj ko se ima družba za napredno, manjšo vrednost ima življenje, ki ni načrtovano, ima spremenjen gen, mu manjka košček kromosoma ali ne more več poskrbeti zase. Sodobni človek je v izhodišče presojanja, kdo bo živel in kdo ne, postavil egoistična hotenja. Boga ne potrebuje, saj ga le ovira pri doseganju ciljev. Človek se ni ustavil samo pri sebi. Napisal je zakone, ki so v nasprotju z Božjimi, da bi opravičil svoj greh. Tako ima lahko vsak svojo resnico in svobodo, ki se končata šele, ko zmanjka denarja.

Eden največjih in v nebo vpijočih grehov je namerno povzročen splav. Od leta 1952, ko je bil v Sloveniji zakonsko dovoljen, je pri nas umrlo več kot 700.000 otrok! A žrtve niso sa-

mo ti otroci, ki jim ni bilo dano dočakati rojstnega dne, ampak tudi njihove mame, očete, bratje, sestre in vsa družba. Kar 70 odstotkov žensk, ki so naredile splav, nosi še leta težko breme krivde. Nihče ne zanika, da je veliko odločitev sprejetih v stiski. O trpečih materah in očetih nihče ne govori, saj izvajalci zagotavljajo, da so »vse tehnike zgodnje prekinitve nosečnosti v osnovi preproste in varne«.

Odgovornost ni samo na materi, ki dovoli, da njenega nerojenega otroka ubijejo. Krvave roke imajo vsi, ki jo k temu nagovarjajo ali ji grozijo z izgubo službe, položaja ali ljubezni. Seznam je dolg. Na njem so tudi pisci zakonov, ki dovoljujejo splav, upravitelji zdravstvenih ustanov, v katerih delajo splave, zdravniki in zdravstveno osebje, ki svojo strokovnost, pridobljeno za pospeševanje življenja, postavljajo v službo smrti. Seznam sega vse do mednarodnih ustanov, ki se sistematično zavzemajo za širjenje splava po svetu. In delček krivde je tudi na meni, ki vse to gledam in sem tiho, ko bi lahko posodila glas nerojenim otrokom.

Abortivna miselnost je prodrla tako globoko v naša razmišljanja, da ženskam, ki nenačrtovano zanosijo, splav predstavijo kot prvo in edino rešitev. Zagovorniki splava se vedno postavijo na stran močnejšega. Pravico do svobodne izbire imajo za večjo od pravice do življenja. Ko poslušamo njihove ugovore, se zdijo na prvi pogled logični, nam pa zmanjka besed. Zato je potrebno, da poimenujemo stvari s pravimi izrazi. V veliko pomoč nam je lahko Piročnik za življenje in boj proti kulturi smrti v Sloveniji, ki ga je izdala Koordinacija Pohoda za življenje ob letošnjem Pohodu za življenje v Ljubljani v začetku oktobra. Preberemo ga lahko na spletni strani <http://24kul.si/prirocnik-za-zivljenje-in-boj-proti-kulturi-smrti-v-sloveniji>.

Preroki zla ali komu verjeti

Živimo v času, ki je močno drugačen od doslej poznanih. Nepredvidljivi dogodki in razmere po vsem svetu v ljudeh vzbujajo pomisleke, strah, jezo, žalost, obup in negotovost. Je to res čas največje zarote Zla proti Dobremu ali samo posledica človeškega napuha, razvrednotenja vrednot in Boga? Vprašanja o tem smo zastavili našemu rojaku dr. Petru Žaklju, župniku na Mirenskem gradu.

Kako gledate na epidemijo, ki nas je to leto konkretno zaznamovala? Na koronakrizo se vsaj v podobni meri kot na zdravstveni problem gleda tudi kot na "zaroto določenih sil" proti človeštvu.

Ker smo postali zelo razvajeni, mislim, da je marsikdo pričakoval, da se bo moralo nekaj zgoditi. Najbrž pa večina od nas ni pričakovala epidemije. Sedanje stanje je res nenavadno, a v živi naravi je to običajno. Pred stotimi leti je bila španska gripa, pred njo je razsajala kuga ipd. Hvala Bogu, je to za nas prvič in se v zadnjih desetletjih ni zgodilo že večkrat.

V tej luči se zdi misel o zaroti bolj posledica nerealnega pogleda na svet in življenje kot stvar globljega uvida. Menim, da je ta pogled predvsem posledica individualizma in pluralizma, ki ju zaznamujeta ranjenost in razvajenost. Zagovorniki misli o zaroti so najpogostejše ljudje, ki v sebi nosijo globok konflikt z avtoriteto in institucijo. Takšna logika samo pogloblja notranje konflikte in nezaupanje.

Epidemija je dejansko velika preizkušnja za vsakega od nas in hkrati za vse človeštvo. Problem pa ni v epidemiji sami, ampak da smo pozabili na Boga in na križ. Bog je vedno nad vsem, križ pa prej ali slej pride. Težavo vidim predvsem v tem, da tega nočemo slišati.

Kaj mislite o pasteh hudega duha, hudiča, ki jih danes nastavlja ljudem. Ljudem je vse postalo "normalno" – bolj ko je noro, bolj je večini sprejemljivo.

Bog je ljubezen, je mir, je občestvo (Sveta Trojica). Vse, kar uničuje te vrednote, je na nek način proti Bogu. Bog si v tem trenutku ne želi,

da nas grabita panika in obup, da nas hromita strah in nezaupanje. To si želi hudi duh in proti temu se moramo boriti. Temeljne vrednote, ki nam jih je Bog po svojem Sinu Jezusu Kristusu zelo jasno posredoval in so zapisane v evangelijih, so temelj notranjega miru in ljubezni. Vrniti se moramo k Evangeliju, od katerega smo se v samozadostnosti oddaljili. Priznati si moramo, da nas je logika pluralizma in individualizma, tj. več resnic in vsak ima prav, pripeljala v slepo ulico. V popolnem kaosu do brega in slabega smo se izgubili. Torej pot v 'miren pristan' je vrnitev k Evangeliju.

Zdi se, da Cerkev ne ve, kaj naj naredi. Kaj ljudje lahko naredimo v taki situaciji drugega, kot da molimo? Ljudi, ki se teh stvari zavedajo, pa postaja strah.

Ja, žal je Cerkev pogosto enako zmedena kot ljudstvo. Zdi se, da ni nikogar, ki bi posredoval Boga. Bojimo se evangeljske radikalnosti. Prav to kaže, da smo vsi v veliki meri nasedli zgoraj omenjenim pastem. Pot do zmage nad zmedo je v veselem in vztrajnem delu ter zvesti molitvi, ki je prepojena z razmišljanjem ob Božji besedi. Molitev in delo sta dva temelja svobodne in zdrave Evrope. Namesto njiju je ponovno nastopila poganska logika 'kruha in iger'. Lahko jo premagamo, a ne tako, da zmedeno in prestrašeno lovimo ustvarjalce zarote, ampak da z zaupanjem in s poglobljenim razmišljanjem molimo ter veselo delamo.

dr. Peter Žakelj

Dober kot kruh

Že kot otrok sem hrepenela po tem, da bi bila dobra. Da bi postala nekdo, ki zna imeti druge rad, nekdo, ob katerem se bodo ljudje počutili ljubljene. Sedaj, ko je otroštvo že daleč za mano, lahko rečem, da je to težko uresničiti. Ni nedosegljivo, je pa veliko težje, kot sem si sprva mislila.

Vedno sem verjela v dobroto drugega, vendar sem se sčasoma morala naučiti, da so tudi ljudje, ki se za dobroto ne odločijo. Svet nas razočara, ljudje nas ranijo, izkoristijo. Pa se zgodi, da v dobroto ne verjamemo več. Boga ni. Ranjeni in brez vere v dobro nato tavamo v prazno in prizadanemo še druge okrog nas. Postanemo prav nasprotno od tega, kar si želimo.

Kljub vsemu pa hrepenenje po dobrem še vedno nekje globoko v meni ostaja in mi ne da miru. Kako spet verjeti v dobroto? Ali še vedno lahko postanem dobra? Bog je potem, ko je ustvaril svet in človeka, rekel: *“In glej, bilo je zelo dobro.”* Ja, Bog je ustvaril dober svet. Ustvaril je nas, po svoji podobi. Dobrota bo torej vedno del nas, saj je v nas Božja podoba.

Ključna je naša odločitev za dobro. Lahko obupamo in na Boga pozabimo, pa smo rešeni vseh razočaranj, ki bi lahko še prišla. Lahko pa se odločimo, da mu sledimo, vztrajno iščemo njegovo dobroto v sebi in jo ohranjamo. Z iskanjem resnice pa se srečamo tudi z bolečino. Bog sam nam je lahko čudovit zgled ljubezni in prave dobrote. Za nas je šel na križ, daroval se je, da bi nas odrešil. Boga so na križ pribili, ga zaničevali, povsem zavrgli in zapustili. Za to ni dobil nobenega priznanja in občudovanja. Vse to je storil za nas. Še vedno se za nas daruje v podobi kruha, v evharistiji.

Bog v nas verjame in želi si, da bi bili veseli. Želi, da bi živeli polno. Če vztrajno hodimo po

poti, ki si jo je za nas zamislil, nas ta pripelje tudi do drugega. Navsezadnje nas dobrota, če jo z drugim delimo, napolni s pravim veseljem. Božja dobrota nikoli ni zaman. Ker jo damo zato, da jo bo drugi imel. Še več, lahko jo tudi odkrivamo v drugem, v vsakem izmed nas! Tudi v tistih, ki nas ranijo.

Odkrivanje Božje podobe, vztrajanje in vera v dobro pa so vrline, ki zahtevajo svoj čas in konkreten trening. Prostovoljstvo je dobra izbira za to, saj nas uči, kako videti drugega in verjeti vanj.

Kako videti lepo in dobro v brezdomcu? Že njegova zunanja podoba nam ne pokaže prav nič lepega. Dobro, ki je v njem, je iznakaženo, neprepoznavno. Brezdomec prav dobro ve, kaj je dobro in kaj ne, pa bi si človek mislil, da po vseh zablodah in padcih ne bo več imel jasne slike o iskreni dobroti. Ve, da se odloča za slabo, saj ne verjame več v dobro. Zato bo vzel vse, kar mu daš, in zapravlil. Potrebuje pa človeka, ki bo v njem še vedno videl dobro, Božje. Ker sam ne verjame več v svoje dostojanstvo, potrebuje drugega, ki bo verjel.

Kot prostovoljka pri delu z otroki na učni pomoči se srečujem s podobnimi izzivi. Kako verjeti v otroka, ko ni nobenega napredka, ko se ti zdi, da ni več načina, da bi usvojil snov? Ko je vse, kar vidiš, samo njegova lenoba in trma? Treba je pogledati globlje, pa bomo tam našli nemoč, razočaranje in ničelno vero vase. Spet nam je lahko zgled Bog, ki verjame, da zmoremo več, z nami vztraja in je potrpežljiv.

Bog, dober kot kruh, nas vztrajno vabi k sebi, na svojo pot. Še posebej takrat, ko ga mi ne najdemo več. Sledimo svojemu hrepenenju po dobrem. Iščimo ga, da bi lahko z veseljem širili Njegovo dobroto!

Dogodki v decembru

Dragi župljani!

Vse aktivnosti so napovedane samo informativno. Ko se bo zdravstveno stanje izboljšalo, boste obveščeni, česa se lahko udeležite. Vsem župljanom in ljudem dobre volje želiva obilo zdravja in blagoslova!

Vsako sredo	ob 17 ⁰⁰	molitvena ura pred Najsvetejšim;
7. december	ob 19 ⁰⁰	v župnišču redna seja ŽPS;
9. december	ob 20 ³⁰	srečanje Četrte zakonske skupine;
10. december	ob 20 ⁰⁰	srečanje Starejše zakonske skupine
13. december		pri vseh svetih mašah redni mesečni »ofer« za poplačilo obnove župnijske cerkve;
14. december	ob 20 ⁰⁰	srečanje Mešane zakonske skupine;
16. december		začetek božične devetdnevnic;
19. december	ob 20 ³⁰	srečanje Najmlajše zakonske skupine;
20. december	od 17 ⁰⁰ do 20 ⁰⁰	osrednje božično spovedovanje (več spovednikov);
21. december	ob 19 ⁰⁰	srečanje Svetopisemske skupine;
27. december	ob 8 ³⁰	občni zbor društva ŠmaR (začetek s sveto mašo v župnijski cerkvi);
27. december	ob 10 ⁰⁰	v župnijski cerkvi blagoslov otrok (vseh predšolskih in veroučencev do vključno 5. razreda).

Obiska starejših in bolnikov po domovih v decembru in januarju ne bo (v nujnih primerih pokličite duhovnika v župnišče; **izjemoma lahko obiščeva bolnika ali starejšega tudi 18. decembra dopoldne (po predhodnem telefonskem dogovoru).**

MOŽNOST OSEBNE MOLITVE V CERKVI

je v župnijski cerkvi **ob sobotah od 9⁰⁰ do 18⁰⁰ in ob nedeljah od 11⁰⁰ do 18⁰⁰.**

V cerkvi je **hkrati lahko navzoč samo 1 vernik (ali ena družina).** Ob vstopu v prostor si mora vsak razkužiti roke. Vsak je sam odgovoren za zaščito pred morebitno okužbo.

MOŽNOST SVETE SPOVEDI

je **individualna ob predhodnem dogovoru z duhovnikom.**

MOŽNOSTI PREJEMA SVETEGA OBHAJILA

je **individualna ob predhodnem telefonskem dogovoru z župnikom.** Vabimo družine z otroki, da ohranjate osebni stik z Jezusom preko svetega obhajila.

Vsako nedeljo si lahko na facebook strani naše župnije ogledate **NEDELJSKI NAGOVOR** g. župnika ali g. kaplana.

Svete maše na TV in radiu

Spremljate jih lahko na RTV Slovenija 1 (ob nedeljah ob 10⁰⁰), Eksodus TV in Radiu Ognjišče.

V novembru so se od nas poslovili:

Janez Bogataj, Koprivnik;
Milan Dolenc, Loška cesta;
Viktorija Čadež, roj. Trček, Starovaška cesta;
Marica Albreht, roj. Trček; Gregorčičeva ul.;
Vida Poljanšek, roj. Močnik, Logaška cesta.

Vsem domačim izrekamo iskreno sožalje in naj bo Bog vaša tolažba!

DECEMBER 2020

Svete maše, ki so oznanjene, duhovnika vsak dan darujeva BREZ UDELEŽBE LJUDSTVA.

7 PONEDELJEK	18 ⁰⁰ DOBRAČ.	+ Nikolaj Oblak + Marija Justin, obl.	sv. Ambrož, škof in cerkveni učitelj
8 TOREK	8 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	+ Marija Strlič + Viktorija Čadež, 30. dan + Tatjana Dolenc; + Franc Mohorič	BREZMADEŽNO SPOČ. DEVICE MARIJE
9 SREDA	18 ⁰⁰ KAPELA	+ Pavla Finžgar; za zdravje (K)	sv. Valerija, mučenka
10 ČETRTEK	18 ⁰⁰ KAPELA	+ Vida Poljanšek, 7. dan + Milan Dolenc, 30. dan + Venceslav Cankar, obl.; za srečo v družini (T)	Loretska Mati Božja
11 PETEK	18 ⁰⁰ KAPELA	+ Marko in Rudi Bizovičar; po namenu (K)	sv. Damaz I., papež
12 SOBOTA	8 ⁰⁰ KAPELA	+ Franc in Ivana Logar + duhovnik Franc Godec	sv. Finian, opat
13 NEDELJA	7 ⁰⁰ 8 ³⁰ 10 ⁰⁰	+ Milka in Peter Jereb + starši Jesenko (Žirovski Vrh 19) + Marija Gantar in Franc; za župljane + Stanko Likar, obl.; + Kristina Pivk, god	3. ADVENTNA NEDELJA (GAUDETE)
14 PONEDELJEK	18 ⁰⁰ KAPELA	za zdravje in razumevanje v družini, za srečno vožnjo ter za domače pokojne v čast Materi Božji za zdravje (K)	sv. Janez od Križa, duhovnik in cerkveni učitelj
15 TOREK	7 ⁰⁰ KAPELA 18 ⁰⁰ DOBRAČ.	po namenu (A) + Anton Erznožnik, obl.	BL. ANTONIJA, KRIZINA IN DRUGE DRIN. MUČEN.
16 SREDA	18 ⁰⁰	+ Franc Jereb, obl.; + Tončka Andreuzzi	sv. Adelajda, kraljica BOŽIČ. DEVETDNEVNICA
17 ČETRTEK	18 ⁰⁰	+ Andrej Žakelj, 10. obl.; po namenu (K)	sv. Vivijana, opatinja BOŽIČ. DEVETDNEVNICA
18 PETEK	18 ⁰⁰	+ duhovnik Janez Ham za nove duhovne poklice	sv. Vunibald, opat BOŽIČ. DEVETDNEVNICA
19 SOBOTA	18 ⁰⁰	+ Janez Bogataj, 30. dan; + Janez Čelik po namenu (K)	sv. Urban V., papež BOŽIČ. DEVETDNEVNICA
20 NEDELJA	7 ⁰⁰ 8 ³⁰ 10 ⁰⁰	+ Franc Otrin, obl.; + Kranjc + Marjan Bogataj in starši (Opale) + Frančiška Peternel st. + starši Krvina in Arhar; za župljane	4. ADVENTNA NEDELJA BOŽIČ. DEVETDNEVNICA
21 PONEDELJEK	18 ⁰⁰	+ družina Vehar + Anton in Veronika Modrijan	sv. Peter Kanizij, duhov. BOŽIČ. DEVETDNEVNICA
22 TOREK	7 ⁰⁰	+ Urška in Dragica Podobnik za zdravje	sv. Hunger, škof BOŽIČ. DEVETDNEVNICA
23 SREDA	18 ⁰⁰	+ Marija Bogataj (Izgorje) po namenu (K)	sv. Janez Kancij, duhov. BOŽIČ. DEVETDNEVNICA

24 ČETRTEK	20 ⁰⁰	+ Peter Jesenko, roj. dan + Štefanija in vsi Pintarjevi	sv. Adam in Eva, prastarša PRVI SVETI VEČER
25 PETEK	00 ⁰⁰ 8 ³⁰ 10 ⁰⁰	za žive in pokojne župljane + starši Oblak in Jereb; + Janko Zdolšek, god + Ivan in Jožefa Potočnik + Bernarda Pivk; + Vinko in Slavka Šubic	BOŽIČ GOSPODOVO ROJSTVO
26 SOBOTA	7 ⁰⁰ 8 ³⁰	+ Alfonz Zajec in Deklovi + Franciška Grošelj + Vida Poljanšek, 30. dan + Anton Gorjup, obl. + Štefan Mrak, roj. dan in god	SV. ŠTEFAN, DIAKON IN PRVI MUČENEC DAN SAMOSTOJNOSTI
27 NEDELJA	7 ⁰⁰ 8 ³⁰ 10 ⁰⁰	+ Roman Mlinar; + Janez Kristan in starši Frlic + Stanko Kogovšek (Sovra), obl. za žive in pokojne člane Šmar + Janez Kavčič, roj. dan + Ivana Košir (Tabor 8), obl.	SVETA DRUŽINA SV. JANEZ, APOSTOL IN EVANGELIST blagoslov otrok
28 PONEDELJEK	18 ⁰⁰ KAPELA	+ Ernest Peternel, roj. dan + Anton Kopač, 1. obl.	SV. NEDOLŽNI OTROCI, mučenci
29 TOREK	7 ⁰⁰ KAPELA	+ Vida Mlinar; za župljane	5. dan BOŽIČNE OSMINE
30 SREDA	18 ⁰⁰ KAPELA	+ Ivka Beovič in Angela Pagon + Robert Bogataj, obl. v zahvalo za 70 let življenja in za zdravje	6. dan BOŽIČNE OSMINE
31 ČETRTEK	8 ³⁰	v zahvalo za preteklo leto + Marica Albreht	7. dan BOŽIČNE OSMINE sv. Silvester, papež DRUGI SVETI VEČER
1 PETEK	8 ³⁰	za blagoslov novega leta + Janez Lazar (Izgorje)	MARIJA, SVETA BOŽJA MATI NOVO LETO – DAN MIRU
2 SOBOTA	8 ⁰⁰ KAPELA	+ starši in brat Cankar + Majda Jesenko, roj. Trček, obl., in za srečno zadnjo uro	sv. Bazilij Veliki in Gregor Nacianški, škofa, cer. učit.
3 NEDELJA	7 ⁰⁰ 8 ³⁰ 10 ⁰⁰	+ Marinka in Pavle Ušeničnik + Janez in Janko Logar + stari starši in starši Naglič in Dolenc za župljane	2. NEDELJA PO BOŽIČU

Izdaja Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. Odgovarja: Andrej Jemec, župnik. Naklada: 600 izvodov. Uradne ure župnijske pisarne so vsak torek od 16⁰⁰ do 17³⁰ in vsak četrtek od 10⁰⁰ do 12⁰⁰.

Ob državnih in cerkvenih praznikih ni uradnih ur.

✉ andrej.jemec@rkc.si <http://zupnija-ziri.si>, **f** <https://www.facebook.com/ZupnijaZiri/>
☎ župnik Andrej Jemec: 040 395 979; kaplan Anže Cunk: 040 612 109

BOŽIČNI PRAZNIKI

V NAŠI ŽUPNIJI

Božične praznične svete maše in opravila bodo po spodnjem urniku, če bodo to dopuščale razmere, drugače bodo pravočasno posredovana nova navodila!

BOŽIČNA DEVETDNEVNICA

Od 16. do 23. decembra bo potekala božična devetdnevnica, s katero se bomo duhovno pripravili na praznik Jezusovega rojstva. Letos bo drugačna – na facebook strani naše župnije bo vsak dan ob 18⁰⁰ objavljen posnetek devetdnevnice za tisti dan. Družine se ob tej uri zberite ob adventnem venčku in družinsko obhajajte božično devetdnevnico.

ADVENTNA AKCIJA »OTROCI ZA OTROKE«

Starši veroučencev ste po elektronski pošti že dobili **Adventni koledar**, ki naj bo družinam v pomoč za vsakodnevno adventno bogoslužje v družinah. Vsi veroučenci naj tudi izdelajo hranilnik, v katerega bodo v adventnem času zbirali sredstva za revne otroke po svetu. Nabiralnike bodo oddali v januarju – natančnejša navodila še sledijo!

V nedeljo, 20. decembra 2020, od 17⁰⁰ do 20⁰⁰ bo, če bodo zdravstvene razmere to dopuščale, **božično spovedovanje**. V nasprotnem primeru bo možna individualna sveta spoved po predhodnem telefonskem dogovoru.

24. decembra bo ob 20⁰⁰ v župnijski cerkvi sveta maša svetega večera. Osrednja slovesna polnočna sveta maša bo ob 24⁰⁰ v župnijski cerkvi.

Na božič bosta slovesni sveti maši ob 8³⁰ in 10⁰⁰. Pri vseh prazničnih svetih mašah bo običajni »ofer« za obnovo notranjosti naše župnijske cerkve. Za vsak vaš iskren dar Bog povrni!

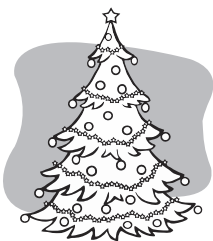
Božični praznik praznujemo kar osem dni, do 1. januarja, zato v teh dneh povabljeni v čim večjem številu k svetim mašam.

27. decembra bo pri sveti maši ob 10⁰⁰ blagoslov vseh predšolskih otrok in vseh šolarjev do vključno 5. razreda. Še posebej povabljene družine letošnjih novokrščencev!

31. decembra se bomo s sveto mašo ob 8³⁰ zahvalili za letošnje leto.

1. januarja praznujemo praznik Božje Matere Marije. Začnimo novo leto z blagoslovom pri sveti maši ob 8³⁰.

DAROVI ZA VZDRŽEVANJE ŽUPNIJE

Vaše darove za vzdrževanje župnije namesto »pušce« lahko oddate v nabiralnik v župnijski cerkvi ali nakažete na TRR Župnije Žiri: SI56 0700 0000 0846 221 (pripis: dar za cerkev). Bog vam povrni!

O ravnodušnosti do Boga

Že prej se je versko življenje nekako zmanjševalo, v teh časih, ko so cerkve ponovno zaprte, pa se zdi, da je ravnodušnost do Boga in vsega Božjega le še narasla. In tako seveda razmišljamo tisti, ki na Boga še polagamo kakšen up našega življenja. Zakaj je tako, se da razbrati kašen razlog?

1. Poskusi živeti brez Boga – morda bo pa šlo!

Mislím, da glede oddaljevanja od Boga ni treba preveč komplicirati. Ljudje poskusijo, če gre tudi brez njega, in večinoma kar gre. Zatika se pri globljih vprašanjih človeka, njegovega obstoja, njegove prihodnosti, smisla sveta in podobnem. Ampak do tja večina ljudi danes ne pride, ker tega enostavno ne potrebuje. Dovolj smo prikovani v ta svet, da prihodnjega ne potrebujemo. V tem je glavna poanta. Mnogi zmotno mislijo, da je bilo pred 100 leti, ko so v cerkve drle množice, kaj drugače. Sam relativno pesimistično menim, da ne. V cerkev ljudje namreč derejo takrat, ko Cerkev predstavlja lepilo družbe. Ko je bila Cerkev glavno in včasih edino vezivno tkivo družbe, je bila obvezna. Skoraj kakor glavna politična stranka. Ko se ta pomen družbenega veziva zgubi, gredo ljudje kam drugam. Skratka, praznjenje cerkva ima pogosto zelo malo opraviti z vero. Prav tako ima polnjenje cerkva morda pogosto zelo malo opraviti z vero.

2. Življenje z Bogom je naporno

Druga točka je nadaljevanje prejšnje: to je, da smo dovolj prikovani v ta svet, da prihodnjega ne potrebujemo. Življenje z Bogom je v našem svetu zelo naporno. Misel na večno življenje še bolj. Dokler nam gre dobro, je Bog moteči faktor. Če človeka ne žene osebni odnos, je vse muka. Zakaj je problem iti v nedeljo k maši, na pa na nogomet? Oboje je nek napor, ampak če ti dogajanje v cerkvi ne predstavlja družbenega tkiva (kot smo omenili zgoraj) in če v njej ne najdeš Odnosa, je naporno. Če ni odnosa z Bogom, je vse, povezano z vero, naporno, od obiskovanja liturgičnih dogodkov do določenih moralnih drž.

Saj vem, da se ponavljam v teh mojih razmišljanjih, ampak to meni osebno predstavlja glavno točko, na kateri vse stoji in pade: osebno srečanje z Gospodom Jezusom. Če tega ni, je vse versko udejstvovanje napor in »brezveze«. Zakaj je to tako težko doseči pri ljudeh? To bo eno prvih vprašanj, ki jih bom zastavil Gospodu, ko se srečava na onem svetu.

3. Morda pa tako ali tako že živiš brez Boga?

Sedaj pa še ena točka, da pritisnemo na žulj sami sebi. Petardo sem nastavljal že na začetku tega razmišljanja: »Tako – da je ravnodušnost do Boga vedno večja – razmišljamo tisti, ki na Boga še polagamo kakšen up našega življenja. Ena glavnih težav je v tem, da tudi tisti, ki redno hodimo v cerkev in poskušamo živeti našo vero, pogosto v Boga polagamo le »kakšen up našega življenja«, in nič več. Tudi jaz sem morda med njimi. Tu se začne in konča. Če se ne vidi, da je Bog pri meni na prvem mestu, se ljudem nevede kaže, da se življenje da živeti tudi z Bogom na drugem, tretjem, desetem mestu. In s tem se vrnemo k prvi točki.

Gabriel

Daj mi spokojnost, pogum in modrost

Dan po božiču goduje prvi mučenec sv. Štefan. To vemo. Bil je poln milosti in moči, delal je čudeže in velika znamenja. Z njim so se prerekli, pa se niso mogli ustavljati modrosti in duhu, s katerim je govoril, zato so ga pobili s kamni. Tudi to vemo. Ne vemo pa, ali ga je bilo ob vsem tem dogajanju strah.

Rahlo posladkani življenjepisi svetnic in svetnikov, ki so nastali stoletja po njihovi smrti, ustvarjajo vtis, da so ti možje in žene komaj čakali, da jim odsekajo glavo, polomijo ude, iztaknejo oči in na vrat obesijo mlinško kolo. Toda ker v Svetem pismu beremo, da je bilo strah celo Jezusa in apostole, lahko domnevamo, da so ga občutili tudi oni. Ni junak ta, ki strahu ne pozna, ampak oni, ki ga preme-

Anekdota pravi, da je nekoč prišel k Napoleonu možak s prošnjo, naj ga podpre pri razširjanju nove verske ločine. Cesar ga je pogledal in rekel: »Dajte se najprej bičati, s trnjem kronati, nato pa še pribiti na križ. Tri dni po smrti vstanite iz groba – potem se bova pa naprej pogovarjala.« Čeprav je imel Napoleon odklonilen odnos do Cerkve, je imel vsaj v tej anekdoti trezen pogled. Vedel je, da mora

biti resen vernik pripravljen tudi kaj tvegati, žrtvovati in pretrpeti.

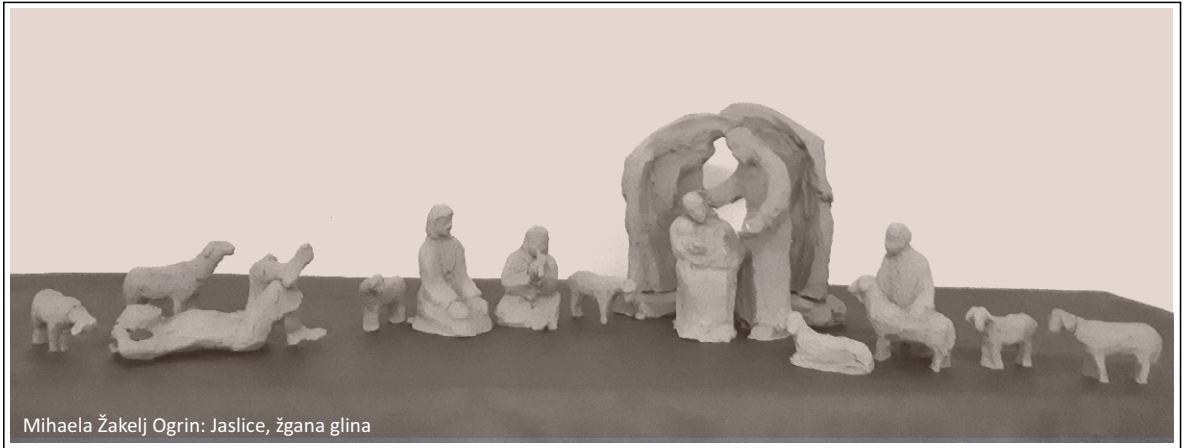
Jezus je že pred dva tisoč leti napovedal, da bo krščanstvo trn v peti pokvarjenemu svetu: »Nad vas bodo dvigali roke, preganjali vas bodo, izročali v shodnice in ječe in zaradi mojega imena vas bodo vlečili pred kralje in oblastnike. Vam pa bo to dalo priložnost za pričevanje.« Nadloge so pogosto sorazmerne veri. Če jo živimo zares in to kažemo v javnosti, imamo več neprijetnosti, kot če jo živimo mlačno ali na skrivaj. Saj v Svetem pismu piše, da je vera brez del mrtva. In če je mrtva, ji nihče ne nasprotuje.

Danes ponekod po Evropi skrunijo cerkve in svete podobe ter se norčujejo iz vernikov, vendar se vse to ne more primerjati s preganjanjem sv. Štefana in drugih mučencev. Morda preganjanje še pride, morda pa ga ni zato, ker smo versko prepričanje zaprli v svoja srca, domove in molitvene skupine, javno pa smo mlačni. Zakaj smo taki, je razložil Jezus: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih. Nato pridi in hodi za menoj! Ko je mladenič slišal te besede, je žalosten odšel; imel je namreč veliko premoženje.«

Tudi mi se bojimo, da bi izgubili udobje, službo, mir in še kaj, če bi javno govorili in delali to, kar od nas pričakuje Gospod. Zato množično protestiramo le, če škofje prepovejo prenos maš po facebooku, skoraj nihče pa ne povzdigne glasu ob grozljivem številu namerno povzročenih splavov v Sloveniji in ob drugih v nebo vpijočih krivicah.

Morda ne bi bilo napačno, če bi na god sv. Štefana prosili Boga za pogum. Lahko kar z besedami nekega teologa iz 18. stoletja: »Nakloni mi spokojnost, da bom sprejel stvari, ki jih ne morem spremeniti; daj mi pogum, da spremenim tiste, ki jih morem spremeniti; in daj mi modrost, da bom razložil ene od drugih.«

Jaslice – moja velika ljubezen

Mihaela Žakelj Ogrin: Jaslice, žgana glina

Kot mi je dejala moja sestra Neja v govoru ob izročitvi novomašnega križa, so bile jaslice že v ranem otroštvu moja velika ljubezen, bile so moje »lego kocke«. Z njimi sem se igral skozi celotno leto. Tako so mi bile pri srcu, da sem domače jaslice vzel s sabo tudi na morje. Ravno tako pa so, kadarkoli sem prišel na obisk k starejšim sorodnikom, jaslice vedno čakale name, in tako sem bil na obisku lahko tudi več časa.

Poleg te osnovne otroške ljubezni do jaslic, skrivnosti božične zgodbe, predvsem pa ene največjih skrivnosti naše vere, učlovečenja Božjega Sina Jezusa, sem tudi zelo rad postavljaj jaslice, najprej seveda domače družinske, ki niso bile prav nič posebne, ampak le ljubke in preproste podobe tistega, kar se je dogajalo v Betlehemu ob Jezusovem rojstvu. A vedno so mi bile pri srcu. Jaslice sem si postavil tudi v moji sobi ter vedno tudi pri stari mami.

Postavljati sem jih začel že nekaj dni pred svetim večerom. Sproti sem dobival navdihe, kako jih postaviti, kakšen prizor uprizoriti, predvsem pa, da je bila celotna slika osredotočena na glavno skrivnost – na novorojeno Božje Dete v hlevčku.

V najstniških letih sem začel postavljati in oblikovati tudi glavne župnijske jaslice. Ljubezen do njih se je v meni večala in me navdajala s toplino in mirom. Velikokrat sem se pogovarjal z velikim jasličarjem p. Leopoldom

Grčarjem, saj naju je družila in povezovala skupna ljubezen do teh upodobitev.

Ko sem vstopil v bogoslovje, sem dobil priložnost postavljati tudi jaslice v semeniški kapeli. V posebno čast pa mi je bilo, da sem jih postavljaj tudi v materi vseh cerkva naše škofije, v ljubljanski stolnici. Nikakor se nisem mogel zadovoljiti, da bi bile postavljene po nekem ustaljenem vzorcu, ampak je bilo vsako leto potrebno dodati kaj novega, pa naj je šlo za novega pastirja ali pa za celotno sceno.

Poleg omenjenega sem tudi zbiratelj različnih jaslic, ki jih spoštljivo hranim v vitrini, tako da jih imam vedno pred očmi. Ta velika in nedoumljiva skrivnost Kristusovega učlovečenja je tista, ki me vedno znova pritegne in navdihuje pri celotnem mojem delu in poslanstvu. Lahko bi rekel, da so jaslice moj prepoznavni in zaščitni znak. Upodobiti sem jih dal tudi na novomašni simbol, na katerem Devica v rokah drži nebogljeno novorojeno Božje Dete.

Želim si, da bi vsak izmed nas ob pogledu na domače jaslice začutil, kako nas Bog ljubi in nam želi vedno znova vlivati poguma in moči, da se ne bi bali, saj je on Emanuel – Bog, ki je vedno z nami. Vsega tega pa ne bi bilo brez Marijine svobodne odločitve in njene privolitve: Zgodi se mi po Tvoji besedi! (Lk 1,38). Tega si želim tudi za vsakega izmed nas.

kaplan Anže

Bog, varuj me

15. decembra godujejo bl. Drinske mučenke. Znale so bile po svojem neumornem vzgojno-prosvetnem delu v okolici Sarajeva in skrbi za bolnike. Veljajo za priprošnjice v težkih življenjskih preizkušnjah in nevarnostih. Če kdaj, potem je zdaj »pravi« čas, da se jim priporočamo in jih prosimo za pomoč, saj je negotovost zdravstvenih razmer več kot dober razlog.

Ona je Žirovka. Izkušena medicinska sestra v eni od ljubljanskih bolnišnic. Kaj je služba od 7^h do 15^h že dolgo ne ve več. Dobro pa pozna delovnike, dolge po dva tedna brez prostega dneva, pa celodnevne vikend 'šihte'...

Ko se je »koronacirkus« pripeljal pred njihova bolnišnična vrata v začetku tega leta, ni nihče imel predstave o njem in njegovih posledicah. Takrat so le s strahom spremljali novice iz tujine. Ker ni bilo testov in znaki bolezní niso bili niti dobro poznani, je bilo težko tako zanje kot paciente. Pokonci jih je držala medsebojna pomoč, treznost, človečnost in zdrava kmečka pamet. Vsak dan je bil napor posebne vrste in le redna jutranja molitev (čas, ki si ga je vsakič vzela samo zase) jo je držala pokonci. Prav tako pa velika podpora in razumevanje družine ter skupna družinska večerna molitev, ko je v cerkvi ob 19^h zvon povabil k njej. V tem je našla moč za vztrajanje in energijo za vedno naklonjen in razpoložljiv odnos do vseh, ki so jo potrebovali.

Ko so se ljudje zgražali nad politiko in stroko, so pri njih že počasi pregorevali od obremenitev. Zbolevali so sodelavke in zdravniki. Oddelki s covid bolniki so se polnili in njihovo stanje je bilo tako alarmantno, kot je bilo predstavljeno v večernih poročilih. A kaj ko tega nihče ni verjel! Verjetno bi bilo res najbolje, da bi vsi nejeverni Tomaži vsak po en vikend pomagali pri dežurstvih in videli, kako je...

Poleti, ko so mnogi v miru uživali na dopustu, so pri njih delali v podaljšanih turnusih in na robu fizičnih zmogljivosti. Vse več je bilo bolnih tudi med njimi. A kljub temu niso obupali. Tistim, ki so verni, je vera prav gotovo bila pri tem v pomoč in največ, kar so lahko naredili drug za drugega, je bilo to, da so bili še naprej enako drug drugemu v pomoč, da je vsak dajal od sebe 110 %, da ni bilo več »delitve del«, ampak so vsi delali in pomagali tam, kjer je bilo najbolj potrebno.

ln potem je prišel napovedani »drugi val« korone. O tem pa mi gospa pripoveduje z jezo in obupom. »Vražji ples« bolezní je dobil nove

dimenzije. Nejeverneži so ostali enako dvomeči, zato zdaj v bolnišnici delajo že na robu zmogljivosti. Medicinskih sester je občutno premalo. Vse zdaj pomagajo na covid oddelkih. Skrbi jih, kaj bo, če zbolijo ali obnemorejo še te, kdo bo skrbel zanje, če zbolijo, saj enostavno ne bo več ustrezno izobraženih ljudi. Varnostni ukrepi so v službi strogi. A sestre še naprej bodrijo ena drugo, čeprav ne smejo preutrujenega sodelavca niti potrepljati ali objeti, ko izčrpan zbira voljo za odhod na dolžnost. Pravi, da edino, kar vedo, je to, da se »ne smejo ustaviti«, ker sicer jih bo vse skupaj »povozilo«. Nimajo se časa ukvarjati s teorijami zarot. Znak največje naklonjenosti med njimi je zdaj, če te sodelavec z rokavico »poboža« po skafandru.

»Vas še naprej drži molitev pokonci?« jo vprašam. Skozi solze pove, da zdrži le zato, ker so doma vsi zdravi, ker jo družina še naprej nedomajno podpira in se imajo doma lepo. Daljše jutranje molitve enostavno ne zmore več. Prehudo je postalo vse skupaj. Zdaj vsak prosti trenutek doma porabi samo za to, da »se sestavi skupaj«, da naslednje jutro spet lahko sede v avto in se odpelje proti Ljubljani. Njena jutranja molitev, edina, ki jo zmore, je zdaj samo: *Bog, varuj me!*

Naj blažene Drinske mučenke v teh dneh preskušeni in nevarnosti prosijo za naše zdravstvene delavce in za vse nas!

Vili Eržen

Slika vir: splet